

DANIELA
KOVÁŘOVÁ

MRTVÁ
Z GOLFOVÉHO
HŘIŠTĚ

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH

MLADÁ FRONTA

Daniela Kovářová

MRTVÁ Z GOLFOVÉHO HŘIŠTĚ

Detektivní příběh z prostředí golfu
pro hráče, příznivce i odpůrce

MLADÁ FRONTA

*Všem mým golfovým trenérům.
Zejména Honzovi, bez jehož trpělivosti a přátelství
bych golf už dávno přestala milovat.*

Poděkování

Tato kniha je určena nejen pro golfisty – členy tajného bratrstva, kteří se dorozumívají speciálním slovníkem a oblékají svršky jiným skupinám obyvatel nepochopitelné. Přála bych si, aby detektivku přečetli i normální lidé. Pro ně jsou určeny občasné vysvětlivky tajných znaků a nástrojů, které my, infikovaní touto nemocí, při svých golfových mších používáme.

Golf je disciplína, která mi přes všechno osobní nasazení, stovky investovaných hodin času a tisíce odpálených míčků ani po pěti letech nejde. Tuto knihu jsem proto napsat musela, abych se s tímto životním zklamáním vypořádala.

Osobní neúspěch v oblasti zeleného sportu však nic nemění na mé vděčnosti všem přátelům, známým a odborníkům, kteří mi při psaní pomáhali.

S golfovou terminologií, taktikou, strategií a reáliemi mi bez odmlouvání a rádi radili můj osobní trenér Jan Novák, kamarád Miroslav Chochola a šéf berounského golfového hřiště Vojtěch Matějček, jenž mi velkoryse nabídl, abych umístila příběh, jinak naprosto fiktivní, právě do golfového klubu Beroun, bez ohledu na riziko negativní reklamy. Podobně děkuji Honzovi Oulickému za podporu a přátelství spojené s důvěrou v dobrý osud této knihy.

Lékařskou konzultaci k příčinám smrti a ke zdravotnické problematice obecně poskytlí mí rodiče Eva a Jiří Šindlerovi, a moje děti Janča a Jeník, švagr Michal a synovec Mates se mnou opakovaně probírali slovník a postup hlavních hrdinů po jednotlivých jamkách, aby otestovali, který ze svědků mohl vraha vidět na místě činu. A můj manžel Martin po oněch několik měsíců, kdy jsem knihu psala, trpělivě čekal každý večer

s orosenou lahví bílého vína, až mě zelené plochy udolají a já se od počítače vrátím zpět k rodinnému stolu. Prvními čtenáři detektivního příběhu byli moje děti Janča a Jeník, máti Eva a kamarádi Iva Chaloupková, Zdena Štochllová a Honza Novák, na nichž jsem si ověřovala, jak vyprávění působí. Řadu podnětů jsem získala od Karla Havlíčka, jemuž vděčím za ochotu přerušit činnost, jíž se právě zabývá, a vyslechnout mě, zamyslet se a dát mému duševnímu poletování správný směr. Mým kolektorkám, Heleně Šebestové a Ireně Zítkové, děkuji za opravu chyb a překlepů i za návrhy elegantnějších slovních spojení, vazeb a formulací. Konečně děkuji mému dvornímu nakladatelské Mladá fronta za ochotu každoročně vydat mou novou knihu a zejména Antonínu Kočímu a Magdaleně Deiml za péči, kterou mně i mým knihám poskytují.

Na závěr zbývá už jen přidat místopřísežné prohlášení, že zavražděná, vrah i všechny postavy, které v tomto příběhu vystupují, jsou výplody mé fantazie a nemají reálný předobraz v živých osobách. Pokud by se některému čtenáři zdálo, že jsem berounské golfové hřiště a k němu náležející nemovitosti či regule klubu mírně upravila, pak bude mít nejspíš pravdu. Důvodem pro tuto nehoráznost byly potřeby děje, což by si nejspíš investigativní novinář nemohl dovolit, ale krásná literatura podobná kouzla nejen umožňuje, ale dokonce vyžaduje.

Čtenářům a příznivcům golfu a Berouna vůbec děkuji za pochopení a jako vždy se těším na jejich komentáře.

1. července 2015

Daniela Kovářová

daniela.kovarova@gmail.com

Nultá jamka

Golfová hůl – sportovní náradí různé délky a materiálu, které golfista drží v dlaních a jímž se odpaluje míček, ležící na zemi. Hůl má na opačném konci kovovou plošku o velikosti dlaně, jejíž úhel určuje trajektorii míče, nebo útvar podobný vejci. Holi s kovovým koncem se říká železo, hůl s vejcem se nazývá hybrid nebo dřevo.

Zhluboka dýchá a dusí se nenávistí.

Zabiju ji, pomyslí si, protože vytuší Moninu odpověď v okamžiku, kdy položí otázku.

„Už se o tom nebudeme bavit,“ řekne Mona Monhartová a chvíli se do sebe zabodávají pohledy. Pak Mona mrkne, skloní hlavu a založí hůl k růžovému míčku. Na jeho povrchu je vidět červené kostrbaté M, už trochu setřené údery a stykem míčku s povrchem golfového hřiště.

Ovšem, Mona Monhartová míčky ani příležitosti neztrácí, pomyslí si nenávistně a přemůže chuť vrhnout se na ni hned tady a teď. Mlčky hledí na temeno Moniny skloněné hlavy, kryté sněhobílou kšiltovkou s růžovou kočičí siluetou. Stačil by jeden úder do zátylku a všechno skončí.

Je konec srpna, teplé letní odpoledne a dusno, které lepí jazyk na patro jako vteřinové lepidlo. Monin růžový bag, který parkuje opodál a vypadá jako kříženec dětského kočárku a popelnice, má v každé z venkovních kapes láhev s vodou. Jistě, Mona je jako vždycky na všechna protivinství připravena, to jen my ostatní jsme o krok pozadu.

Bože, jak já ji nenávidím, pomyslí si a ucítí hlubokou spřízněnost s nepořádnými golfisty, kteří si na hřiště nevzali nepromokavou bundu. Další osudová chyba dnešního dne – déšť odskáčou nachlazením nebo promočením na kost.

Beze slov pozoruje Monu a představuje si, na co myslí. Dobří golfisté prý dokážou oddělit mysl od okolního dění a soustředit se na úder, který mají před sebou.

Teď.

Tohle by byl nejlepší okamžik pro útok.

Polkne. Monino soustředění se zdá nekonečně dlouhé.

Bag (čti: beg) – pytel, v němž golfisté přepravují hole při hře; pohodlnější golfisté si k bagu pořizují mechanický či elektrický vozík a nejlínější jedince od jamky k jamce převáží autíčko poháněné autobaterií. Průměrný golfista ujde při jedné hře osm až deset kilometrů.

Nahoře na kopci se ozve klakson a přehluší výkřik hráče ze sousední jamky. Zadrží dech a bušení srdce cítí až ve spáncích.

Mona se konečně odhodlá k akci. Zvedne hůl do výšky, oči však stále fixuje na míček, od něhož ustoupila přesně na délku hole. Nevnímá blížící se déšť, osobní vůz, jenž projíždí kolem, pracovní problémy ani supy, kteří vždycky číhají nedaleko. Pohyb, který pak její paže a tělo provedou, vypadá jednoduše a ladně a pozorujícím připomene baletní *port de bras*. Netuší, že dobrá rána vyžaduje zapojení čtyřiceti osmi svalů, patnáct let intenzivního tréninku, tři golfové trenéry a nespočet sprostých slov, zkažených úderů, času a financí. Díky této množině veličin Mona přesně ví, jakou ze čtrnácti holí zvolit a jak silně udeřit, aby její pohyb byl elegantní i účelný současně.

Železná hlava hole se na zlomek vteřiny zastaví v nejvyšším bodě nad Moninou hlavou a pak už se řítí po kruhové dráze zpět k zemi. Narazí do růžového míčku a kinetická energie ho vymrští na green. Míč dopadne

na nízce posečený trávník, který připomíná koberec, a téměř ihned se zastaví.

Teď je ta pravá chvíle.

Teď.

O vteřinu později už bude pozdě.

Mona zvedne hlavu. Chce zkontrolovat míč a okolní svět je najednou opět slyšet a cítit.

Ve stejný okamžik narazí tvrdý předmět do Monina levého spánku, těsně pod okraj bílé kšiltovky s firemním logem společnosti Božská těla, jen pár centimetrů od náušnice z bílého zlata. Svist, jenž náraz doprovází, je posledním zvukem, který Mona uslyší.

Úder jí rozdrťí nejměkčí část spánkové kosti a vyvolá okamžité bezvědomí. Ruce upustí hůl, ta ji uhodí do levého kotníku a způsobí rozsáhlou podlitinu. Ve stejnou chvíli se Mona zhroutí pod travnatý val.

Dusno vymaže z ovzduší kyslík k dýchání i všechny další zvuky.

Smrt tu ještě není, ale už je nablízku.

Jamka – jednotlivá dráha s odpalištěm na začátku a s greenem na konci. Jamka je ovšem také důlek vyvrtaný v greenu, do něhož je třeba míček na konci každé jamky dostat. Jakmile míček spadne do důlku, přesune se hráč k další jamce.

Vrah se pomalu rozhlédne kolem a vydechne. Před sebou vidí green šestnácté jamky a nalevo pod ním travnaté pruhy jamek nižších čísel. Hráče, kteří startovali za Monou, není nikde vidět. Napadne ho, že asi teprve přecházejí na odpaliště. Otočí hlavu napravo a na obzoru vidí trojici vzdalujících se golfistů, kteří právě dohráli sedmnáctou jamku.

U závory dole pod kopcem opět zatroubí klakson a vrahovi nad hlavou pomalu zolovnatí obloha.

Vrah si uvědomí, že mu nezbývá příliš času. Otočí se k asfaltové stezce a za pár vteřin jeho záda skryjí stromy.

Kolem greenu je bezvětrí a naprosté ticho. V šestnácté jamce, vyvrtané téměř uprostřed travnatého koberce, jen dva metry od těla zhrouceného pod greenem, vězí tyč s kusem žluté tkaniny.

V tu chvíli už je smrt na místě.

Praporek se ani nepohne, když na něj dopadne první kapka.

Green (čti: grýn) – cílové místo každé jamky s hustou trávou posekanou přímo u země. V greenu je vyvrtána jamka, do které se golfista snaží dopravit míček co nejmenším počtem ran.

Během několika minut se prudce rozprší. Déšť šustivě dopadá na listy stromů a lány nízko posečené trávy a bubnuje do střech domů a aut. Voda pomalu smývá z asfaltových cest pozůstatky zvířat a lidí, kteří tudy v posledních dnech prošli. Vyschlé půdě dává pít, ale také ničí stopy.

Čas běží.

Ke greenu šestnácté jamky kráčí dvojice žen. Ta mladší je Anetka Horáčková, starší žena její teta, středoškolská učitelka tělesné výchovy, slečna Tittlerová. Anetka hraje golf na žádost svého přítele, který část svého příjmu proměňuje v Anetčino oblečení, šperky a cizokrajnou dovolenou a, jak Anetka doufá, brzy i ve snubní prstýnek. Proto si Anetka pěstuje dlouhé nohy, dlouhé nehty

a zejména dlouhé vlasy, které přece lze tak elegantně prostrčit otvorem v kšiltovce golfových barev. Anetka má vedle těchto kladů i dlouhé vedení, protože je mezi dobře situovanými muži mnohem oblíbenější než jiné dlouhohé krásky.

Slečna Tittlerová je naproti tomu zkušená golfistka a žena veskrze racionální, což z obou žen činí ideální sportovní dvojici.

V tuto chvíli však žádná z nich není přívětivě naladěna. Anetce je totiž zima, má hlad a k završení všech protivenství se jí právě dnes golfová hra ukázkově nedaří. Dobrou náladou nesrší ani její teta, která právě poslala míček někam do křoví.

„Zkus si ránu z písku,“ zavolá na svou neter z povzdáli. „Já zatím najdu ten ztracený míček sama.“

Anetka dojde až k okraji písečné plochy a tam si povzdychne, obtížena deseti kilometry v nohách. Sní o teplé klubovně, horkém grogu a příteli, který by před golfem dával přednost luštění křížovek.

„Teto, nemohly bychom už skončit?“ zavolá na slečnu Tittlerovou. „Zapomněla jsem si vzít bundu.“

„Golfistům déšť nevadí!“ odpoví teta, podle níž neexistuje špatné počasí pro golf, ale jen nevhodně oblečení golfisté.

Anetka se s povzdechem zahledí na světle zelený míček, který bez pohnutí leží na šedivém písku. Rány z bunkru zatím neovládá. Kdyby míček rovnou sebrala a hodila ho na green, třeba by si teta ničeho nevšimla, pomyslí si, ale pak ji doženou výčitky svědomí. Z bagu vytáhne správnou hůl a pokusí se železným eskem míček vyhodit z písku. Na pět marných pokusů spotřebuje většinu sil i zbytky sebeovládání.

„Mám ho!“ zaslechne tetin radostný výkřik a ve stejnou chvíli se i jí napoštěté podaří vyhodit míček z bunkru. Vsune hůl zpátky do světle zeleného bagu a přejede s vozíkem několik metrů dál na asfaltový chodník.

Někomu tady mokne bag! napadne ji, když si všimne opuštěného vozíku s růžovým pytle. Déšť padá na boční kapsy, taštičku s líčidly i na hole, jejichž hlavy trčí z bagu jako kvedlačky z venkovského hrníčku.

„Pozor, hraju,“ vykřikne opodál teta a pošle svůj bílý míček bezpečným chipem přímo na green.

Anetka si však greenu nevšímá. Právě jí totiž došlo, že opuštěný růžový bag zná.

Udělá další tři kroky, překoná horizont a konečně se před ní rozvine celé panorama: kopeček pod greenem, chemické toalety a asfaltová cesta, co vede k závoře, ke klubovně a dolů do údolí.

Pak skloní hlavu o trochu níž a uprostřed obrazu spatří ležet růžové tělo. Ve stejné chvíli jí dojde, jak se jmenuje žena, které vozík patří.

Chip (čip) – nízká krátká rána železnou holí, kterou není třeba překonat překážku a při níž míček po dopadu dál běží. Je opakem pitche.

Anetka ani na okamžik nezaváhá. Přiběhne k ležící ženě, zaklekne na mokrý pažit a oběma rukama k sobě otočí její tvář.

„Paní Monhartová, slyšíte?“

Mona má zavřené oči a na volání nereaguje. Anetka ji zlehka pleskne dlaní přes tvář.

„Mono, vzbudte se!“

Vrací se k bagu pro vodu a obsah plastové lahvičky vychrstne ležící ženě na tvář. Pak si vzpomene na zásady

první pomoci. Levou rukou stiskne Moně nos, pravou bradu a pokouší se o umělé dýchání. Ruce i ústa jí kloužou po vlhké kůži a po několika pokusech se jí nedostává dechu. Olízne si rty a udiví ji, že chutnají slane.

„Téétoóó!“ zavolá konečně. Zvolání se vznese nad green a šíří se jako mořské vlny do všech světových stran. Pak se znovu skloní k tělu a hlavou jí proběhne nikdy nepoužité pravidlo. Dýchání z úst do úst je přece třeba doplnit pravidelnou masáží srdce. Přesune ruce k hrudníku a několikrát zatlačí mezi ňadra, přesně tak, jak to kdysi viděla v instruktážním filmu. Teprve když jí pod rukama praskne první žebro, vyděšeně se zastaví. Ve stejnou chvíli k ní dorazí teta. Odstrčí dívku a uchopí ležící ženu za zápěstí. Anetka vedle ní klečí bez pohnutí a vteřiny se jí zdají dlouhé k nepřežití. Proč jenom teta stále nic nedělá? Zahledí se do Moniny tváře. Kšiltovka jí sklouzla z hlavy při masáži a Anetka teprve teď vidí na jejím levém spánku ránu s krvavými okraji. Je možné, že si jí nevšimla dřív?

„S tím ožívováním už můžeš klidně přestat.“

Paní učitelka Tittlová zvedne hlavu a pohlédne na vyděšenou neteř.

„Mistryně našeho klubu je totiž mrtvá.“

Mistr klubu – titul pro nejlepšího hráče nebo hráčku v každém klubu, čítajícím obvykle několik desítek či stovek členů. Členové klubu spolu jedenkrát ročně hrají klubový turnaj, jehož vítěz je celý následující rok veleben, oslavován a zvýrazněn na nástěnce.

Anetka se pomalu postaví a rozhlédne se po krajině. V té chvíli nemůže vědět, že na svět hledí z téhož místa, na jakém o deset minut dřív stál vrah. Krev jí buší ve spáncích

a mozek přemýšlí, zda se má rozbřechet, začít křičet, nebo zvracet z pomýšlení, že se právě líbala s mrtvolou. Neslyší, co se děje kolem, a už vůbec nevnímá tetu, která na někoho mává a pak s někým jiným telefonuje. Kovadliny, které jí buší do spánků, vytěsní poslední dešťové kapky, vůni mokré trávy i starého pána s bílým psíkem, který se právě pomalu blíží po cestičce. Je jí na omdlení a zdá se jí, že všude kolem se pohybuje plno lidí, tlačí se golfové bagy a ze všech stran na ni mrkají pestrobarevné míčky.

Čas se protáhne a zpomalí. Ke greenu šestnácté jamky se blíží tři golfisté, kteří ještě před chvílí čekali o sto metrů dál na odpal. Jejich tváře Anetka zná, ale spojit je se jmény její mozek zatím nedokáže. Dnes už si nikdo z nich golf nezahraje.

Musím se něčím zabavit, řekne si a další pohyby učiní její tělo podobně automaticky jako po skončení běžné golfové hry. Zvedne pohozenou železnou hůl z trávy, očistí její hlavu ručníkem a strčí ji do bagu, stejně jako prázdnou láhev, z níž o chvíli dřív pokropila Monin obličej. Posbírá z greenu míčky a vloží je do přední kapsy růžového vaku. Pomalu vyrovná všechny tři vozíky na cestičku vedle sebe. Jestli je ten starý pán se psem, co se belhá do kopce k ní, musí obejít, tak ať!

Trhnutím svlékne golfovou rukavičku, vrhne se na zelený pažit a konečně se rozpláče.

„Přestalo pršet,“ řekne do ticha její teta a opatrně ji pohladí. Ve stejnou dobu se ve městě rozezní zvony.

„Dvě hodiny,“ dodá teta a mrkne na zápěstí.

„Na vteřinu přesně.“

Anetku napadne, že tak zní umíráček.

První jamka

Handicap (čti: hendikep) – číslo, z něhož lze vyčíst výkonnost golfisty; čím je číslo nižší, tím je hráč lepší. Začínající hráči s čerstvou zelenou kartou mají handicap 54, handicap velmi dobrých hráčů je jednociferný.

Dopravní špička vrcholila.

Byl pátek a upoceně davy se pokoušely co nejrychleji opustit Prahu. Snad věřily, že místa určená k rekreaci budou mimo hlavní město méně zalidněná a vyprahlá. Jako kdyby netušily, že jejich snažení bude marné – kamkoliv dojedou, najdou zase jenom vedro a jiné určené lidi. Ještě že předpověď počasí pro střední Čechy slibovala, že tento víkend bude posledním teplým v letošním roce.

Služební octavie s třemi pasažéry najela na dálnici D5 a její řidič posmutněle hleděl na ojedinělá vozidla v protisměru. Co si pamatoval, všechny vraždy se staly v nevhodnou dobu. Teď si přál, aby jeho cesta nevedla do Berouna, ale z Berouna směrem ku Praze. Anebo ještě lépe někam do lesů či k řece.

Řidič octavie nebyl profesionálním řidičem. Jmenoval se Šimon Hájek a každým dnem se blížil k padesátce a k devadesáti kilogramům. Působil jako mlčenlivý, mohutný a pomalý muž se zamračeným výrazem, prošedivělým ježkem a třídním strništěm. Měl za sebou dvacet let u policie a před třiceti minutami mu přidělili jeho jednadvacátou vraždu. Z doby dávno před svým policejním obdobím si odnesl zbytky vojenského výcviku, noční děsy z bombardované Bosny a dřímající ložisko bolesti hlavy, které se obvykle ozvalo v nejnevhodnějším okamžiku.

„Beroun Golf Resort je první neveřejné golfové hřiště v České republice s osmnácti jamkami uprostřed nedotčené přírody, s nezapomenutelnými výhledy na hřebeny Brd, křivoklátské lesy a údolí romantické řeky Berounky,“ četl ze sedadla za Šimonem pihovatý mladík přímo z tabletu, zatímco se šofér snažil vymáčknout z erárního vozu zbytky jeho sil. Mladému muži ještě nebylo dvacet, měl rezavé kudrny a rozštěp horního rtu a všichni mu říkali Pepan. V okamžicích největšího soustředění měl ve zvyku podrbat si jizvu na horním rtu, jako kdyby ho svědila. Jeho pracovní náplní bylo poslouchat Šimona a udělat, co se mu řekne. Právě se snažil uspokojit řidiče přívalem informací o místě, kam všichni tři směřují.

„... hřiště prověří profesionálního hráče s nízkým hendikepem, ale přinese také radost začínajícímu hráči. Obzvláště ženy ocení umístění svých odpališť, která umožní dostat se první ranou na fervej i na těch nejtěžších jamkách...“

Šimon Hájek polkl. Policejní vozy by měly mít klimatizaci, která by stíhání pachatelů činila trochu snesitelnější. Měl chuť na pivo a na cigaretu, a místo aby naslouchal místopisným informacím, přemítal, proč šéf přidělil tuhle vraždu právě jemu, když měl mít od pondělí dovolenou. Nezdálo se mu to, už když si ho k sobě zavolal.

„Budeš muset našlapovat po špičkách, vždyť přece víš, kdo si tam před nedávnem koupil dům!“ Vyslovil jméno úřadujícího ministra vnitra.

„Hlavně aby tím vrahem nebyl on!“ pokusil se Šimon o vtip, ale jak se ukázalo, nadřizeného příliš nepobavil.

„Dám ti vědět, co jsem zjistil,“ řekl úsečně. Chtějí po vás, abyste zjistili, kdo vraždil, ale přitom vám zjišťování ze

všech sil ztěžují, místo aby vám pomáhali. Pak si vzpomněl, co na začátku každého vyšetřování říkával jeho parťák, starý Tomášek: Bude-li obětí žena, je vrahem vždycky manžel.

Policejní šéf pozoroval Šimonův zamračený výraz a cítil z něj odmítavý postoj. Jeho nejlepší detektiv vypadá stále zanedbaněji. Oprané černé triko se jménem skupiny Kabát nosil Šimon už několik let a jeho nadřizený si nepamatoval, že by ho v poslední době viděl v něčem novém.

Šimon položil ruku na kliku a přemýšlel, čím by právě tahle vražda měla být jiná než ty předcházející. V českých zeměpisných šířkách se nájemné vraždy téměř nevyskytují a většinu násilných úmrtí mají na svědomí emoce a rodinní příslušníci. Objasněnost se celorepublikově drží na pětadevadesáti procentech. Tahle kriminalita se prostě skoro vždycky objasní sama.

Otevřel dveře. Zdálo se mu, že šéf považuje jejich rozmluvu za skončenou.

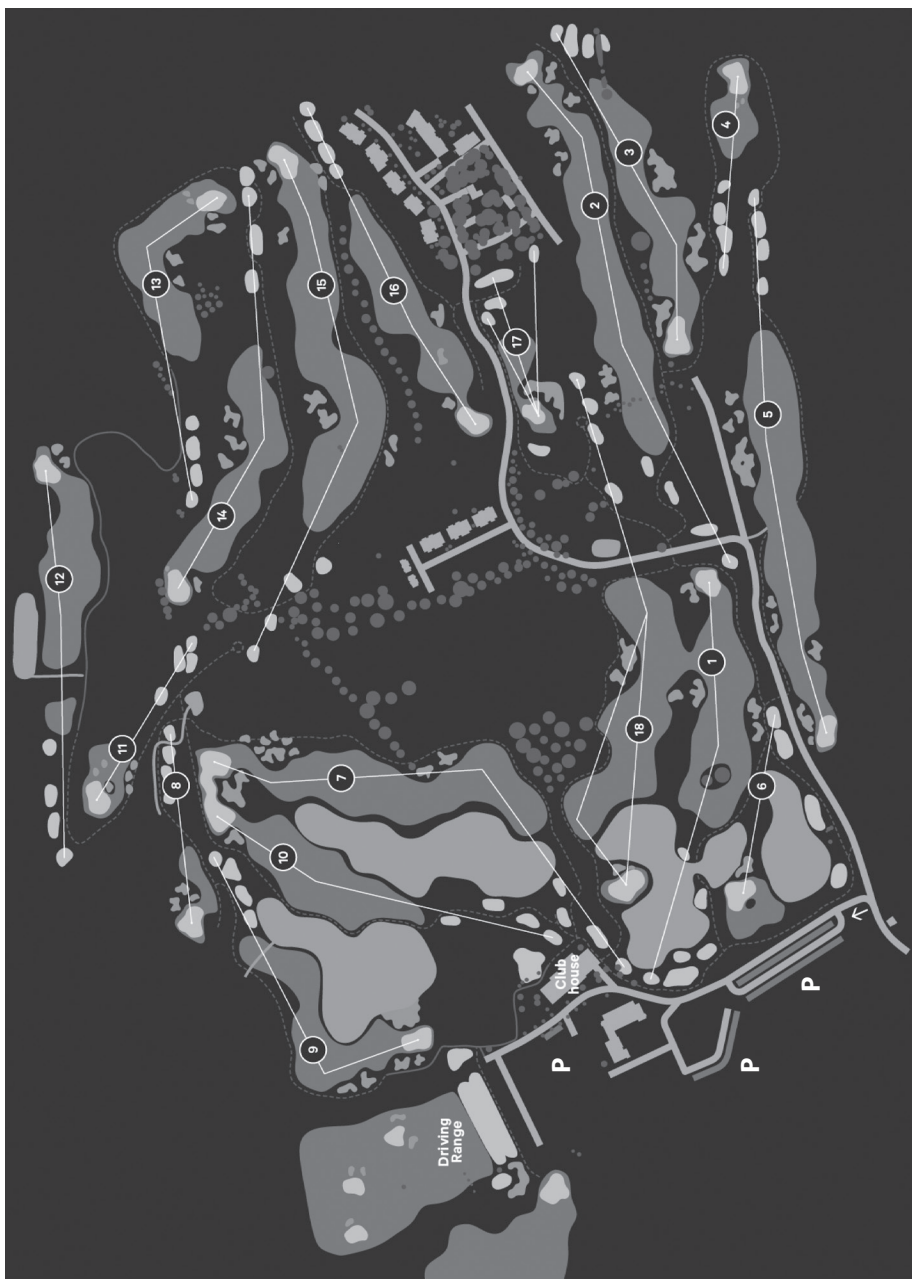
„Počkej ještě. Na místě činu ti někdo bude k ruce. Jmenuje se Gabriela Rezková. Přihlásí se ti sama.“

Ženská? pomyslel si Šimon. Do zavedeného týmu? To nemůže dopadnout dobře. Navíc je to čirá zbytečnost. Jak říkával starý Tomášek, vrahem je stejně skoro vždycky manžel.

„Uvidíš, že se ti bude hodit. Jestli to udělal někdo z golfistů, stejně se bez jejich pomoci nehneš z místa.“

Konečně ho šéf propustil do tmavé chodby.

Hlavně aby nebyla hádavá, pomyslel si Šimon. Takové typy totiž nesnášel ze všeho nejvíc.

„... areál přímo navazuje na královské historické město Beroun,“ četl Pepan dál informační text, zatímco octavie prudce zabrzdila u závory. Šimon přestal sledovat vozovku před sebou, vypnul motor a vystoupil z auta.

Pomalů vydechl. Nejdůležitější ze všeho je první dojem. Teprve pak je čas na podrobnější informace a důkazy. Krok za krokem. Důkaz za důkazem. Budou vylučovat jednoho podezřelého po druhém, až se dříve nebo později objeví hypotéza, do které všechny důkazy zapadnou jako puzzle. Nebo jako dřevěný hlavolam.

A řešením bude vrah.

Na závěry je ovšem příliš brzy. Ty přijdou na řadu později. Teď totiž, podle jeho názoru, nastala klíčová chvíle. Ne při výsleších nebo v okamžiku, kdy technik odebírá otisky prstů nebo vzorky DNA. Ne, říkal si Šimon. Nejdůležitější chvíle je právě teď.

Pomalů se rozhlížel po okolí a vstřebával každou drobnost. Viděl červenočernou závoru a na stožáru vedle ní ve výšce tří metrů kameru, která mířila přímo na něj. Pokud vrah šel tudy, nebo přijel od Berouna, mohla ho kamera zachytit.

Legenda k plánu golfového hřiště

Club house – *klubovna a hotel*

Driving Range – *tréninková louka*

P – *parkoviště*

č. 1 až 18 – *jednotlivé jamky*

Ze všech stran ho obklopovaly pruhy posekané trávy, po které přecházely dvojice či trojice s vozíky a pytlí na zádech. Vypadaly jako rodinky, jež plánují piknik v městském parku. Mezi pruhy zeleně svítily světle šedé asfaltové chodníčky a modrozelená oka vodních ploch. Dál za posekanou trávou už byly jen stromy a les.

A sakra, pomyslel si Šimon. Vrah totiž mohl přijít odkudkoliv.

Pitch (čti: pič) – úder pro krátkou vzdálenost, který pošle míček vyšším obloukem na green, kde se míček ihned zastaví. K úderu se nejčastěji používá hůl s označením S (esko) nebo P (péčko).

Bylo po dešti, ale slunce už zase pálilo a lehce svlažená země rychle osychala. Napadlo ho, nakolik asi mokrá sprška poničila stopy.

„Beroun Golf Club – to je golf, relax a komfort,“ dočetl Pepan reklamní slogan a sklapl tablet. Šimona zvuk jeho hlasu vytrhl z přemýšlení. Nechápal, že mladší kolega dokázal číst, i když vůz projížděl serpentiny nad městem. Jemu už by dávno bylo špatně.

Stiskl zvonek a pruhovaná závora se takřka ihned vztyčila. Vůz se pomalu rozjel, minul závoru a nabral rychlost po asfaltové cestě vzhůru k rodinným domům. Z obou stran cestu lemovaly travnaté pruhy, občas přerušené písčovištěm. Šimon si pomyslel, že na počet písčovišť je tu prapodivný nedostatek dětí. Taky v nich chyběly dětské hračky, prolézačky a opuštěná pestrobarevná plastická odrážedla.

„Golf, relax, komfort a smrt,“ zachraptěl ze sousední sedačky starý Tomášek a přerušil tak jeho úvahy.

Projeli malý lesík a uniformovaný strážník s tragickým výrazem ve tváři je nasměroval přímo k místu činu.

Služební auto se ve vteřině ocitlo uprostřed davu lidí.

„Zase jsme tu poslední,“ povzdechl si Pepan, když vystoupili z auta, a podrbal se na horním rtu. V lidském mramraji mu téměř nebylo rozumět. Šimon si myšlenky a pocity nechal pro sebe. Na počátku vyšetřování vraždy tak činil vždycky, tím spíš, je-li kolem tolik lidí. Nepřístupná tvář zabránil neznámým, aby se na něj obraceli a vyrušovali ho.

Místo činu bylo obeháno žlutočernými plastickými pruhy s nápisem POLICIE, za nimi postávaly dvě desítky sportovně oblečených osob. Šimon se s kolegy protlačil davem ke dvěma technikům, kteří fotili okolí a shromažďovali stopy. Právě zvedli z trávy předmět, který vypadal jako zlomený umělohmotný hřebík. Šimon přemýšlel, k čemu se taková věc používá.

Starý Tomášek se k němu naklonil a řekl: „Mrtvá z golfového hřiště – budeš potřebovat tlumočníka.“

To je po šéfovi už druhá panská rada, pomyslel si Šimon.

Nechápal, co na tom golfu všichni mají. Právě teď nepotřeboval vůbec nic slyšet. Chtěl se sám porozhlédnout a vnímat atmosféru místa. Naopak by uvítal, kdyby se na místě činu ocitl docela sám.

Věděl, že mrtvá žena je majitelkou sportovního centra Božská těla. Místa, kam se dříve nebo později stejně podívá. Radši později než dříve, pomyslel si. Třeba by stačilo, kdyby právě tam poslal starého Tomáška. Golf a posilovna během jednoho letního odpoledne by na jeho unavenou duši mohlo být příliš. Cítil, že potřebuje dovolenou. A ze všeho nejvíc cigaretu.

Povzdechl si. Vedení policie zakázalo kouření ve služebních autech poté, co si dva zadržení stěžovali na ohrožení

svého zdraví. V poslední době se boj proti kuřákům rozšířil z tramvajových ostrůvků do kanceláří, čímž se podle jeho názoru pracovní podmínky státních zaměstnanců výrazně zhoršily. Měli bychom za každý zákaz dostat příplatek, pomyslel si Šimon a vytáhl z kapsy sepraných riflí zmačkaný balíček camelek bez filtru a papírové zápalky.

„Pane, tady se nesmí kouřit,“ houkl na něj dvoumetrový chlap v zeleném triku s emblémem golfového klubu. Šimon se zamračil a mezi obočím mu naskočila hluboká vráska. Stáli proti sobě jako gladiátoři před zápasem a poměřovali síly. Šimon si byl jist, že na tomto místě velí, ale v tom vedru, před těmi lidmi a vlastními podrženy-mi se mu nechtělo zvyšovat míru agrese, která byla cítit ve vzduchu. Kdybych ho tak mohl srazit k zemi, pomyslel si a na okamžik zalitoval, že dnešní společnost nedovoluje mužům řešit spory rvačkou jako kdysi. Jako kdyby je přírodní výběr zdokonalil jen proto, aby spolu kultivovaně diskutovali. Pak si uvědomil, že se nechce nechat vyprovokovat. Možná právě na to ten hromotluk čeká.

Zastrčil sirky i zmuchlaný balíček zpátky do kapsy. To už se nebude smět kouřit ani venku pod širým nebem? To si snad opravdu dělají srandu.

Vztekle se nasoukal do ochranného oděvu, který mu podal Tomášek. Podlezl zátarasy, a když se narovnával, napadlo ho, že by měl možná zase začít cvičit. Ve stejnou chvíli uviděl tělo a zapomněl na ztuhlá záda, chuť na cigaretu i na diváky, stojící okolo.

Mrtvá byla žena ve středním věku, s krátkými černými vlasy, sčesanými za uši, vystouplými lícními kostmi a velkým mateřským znaménkem pod levým okem. Ležela na zádech a paže měla vyrovnány podél boků.

Takhle ovšem zavražděné ženské neleží, uvědomil si okamžitě Šimon. Když tělo zasáhne rána, odpovídá mechanismus pádu fyzikální síle, která ji vyvolala. Sebe-menší změna se pak na ležícím těle projeví. S tělem mrtvé tedy po úderu někdo hýbal. Znovu zalitoval, že jim cesta na místo činu trvala tak dlouho. Kdyby se tady objevili dřív...

Mrtvá měla na sobě bílé tričko s límečkem a s krátkými rukávy. Tkanina byla ještě mokrá. Šimon pomalu zkoumal holé ruce a opálené nohy s vypracovanými svaly, zavřené oči a klidný výraz na ženině tváři.

Vypadala, jako kdyby spala. Rád by věděl, jestli zemřela se zavřenýma očima, nebo jestli jí teprve pak někdo zatlačil oči.

„Našla ji kolem druhé odpoledne Aneta Horáčková...“, začal uniformovaný policista, ale Šimon ho posunkem ruky zarazil. Nechtěl se učit jména, minimálně ne dřív, než se tady porozhlédne. Však si starý Tomášek všechno zapíše místo něj.

Přestal vnímat polohlasné brebentění lidí kolem a přemýšlel. Odkud asi přišel vrah? Po asfaltové cestě z Berouna, po které přijeli? Po travnatých plochách zleva nebo zprava? Anebo z vršku od řadových domků? Další domy byly vidět asi sto metrů daleko. Na balkonech se sušilo prádlo a plastové židličky naznačovaly, že směrem sem jsou situovány spíš ložnice a dětské pokoje, než kuchyně.

A Šimon věděl, že z ložnic se ven nikdo nedívá.